

minutamente, perchè a ciò sarebbe indispensabile una nuova collazione di altri codici degli Στιχηρά del Metafraste (ad. es. Paris. gr. 369 s. XIII fol. 463-466). Senza dubbio, con questi nuovi elementi si potrà meglio definire la struttura ritmica delle due poesie, e stabilire il testo definitivo di alcuni passi, ad esempio di Γ, 1, intorno al quale scrive Gedeon: Ἰσως τὸ στοιχεῖον Γ τοῦ κανόνος δυνατὸν ἵνα θεωρηθῇ στηλογραφοῦν περιόδον τινα τῆς ζωῆς τοῦ Νικολάου.

A 2. ἦλιν ἄδυτε] ἄδυτε ἦλιν — 6. μου καὶ] καὶ τὸ ἀπόλλομαι] ἀπώλομαι.

B 5. βραδεύουσιν] βραβεύουσιν recte.

Γ 1. Γῆ με ἐδέξατο] Γάμφ ὠμίλησα — 5-6. γνώμη κακίστη... οἶδε γνώμη κακίστη... οἶδα.

Δ. 2. με ἐφαρμάκευσε] δεινῶς ἐφαρμάκευσέ με. — 4. ὑγίωσον] ὑγίασον.

Θ 2. σε]τε — 3. Θαῦμα]θῦμα recte (= victima Beliar) — 4. φυγὼν τε] τούτου φυγών.

I 5. πτωχείαν ἐσχάτην] ἐσχάτην πτωχείαν.

Λ 2. λύπην καταξίαν δὲ] λύσιν κατ'ἄξιαν.

M 4. μὴ θελήσειν θέλων] μὴ θελήσει θέλων. — 6. μή με] μηδὲ.

O 1. τὸν χρόνον] τὸν χρόνον τὸν recte. — 6. ὅλως] ὅλος.

Π 2. ἀνάξιος] ἄξιος. — 3. πάντ' εὐχαρίστως] παντευχαρίστως. — 4. πάγκερδος (ἐγκερδος cod.)] παγκερδής recte.

P 1. ἐλέφ]ἐλαίφ.

Σ 2. συνεχῶς κοιλαίνοντας] συνεχεῖς κοιλαίνοντας.

T 2. οἰήσεως] τῆς οἰήσεως recte. — 6. τούτοις με ῥῦσαι] τού[των] με ῥῦσαι.

Υ 3. καὶ] δὲ. — 6. τοῦ σκότους ἐδείχθη] ἐδείχθη τοῦ σκότους.

Φ 3. φοβοῦ] φύγε perperam. — 4. τῶν ἀγαθῶν] τῆς ἀγάπης.

X 2. ἐννοίαις] ἐν ἐννοίαις — 4. καρπὸν τοῦ] καρπῶν τῶν τοῦ.

Ψ 1. τῇ ψυχῇ] τὴν ψυχὴν. 2. ψαλμοῖς τε καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ταῖς] ψαλμοῦς τε καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὰς τὰς ψυχῶν] ψύχων.

Ω 4. ποίας] ὁποίας.

13. — PER IL TESTO DELLA DESCRIZIONE DEI LUOGI SANTI DI PERDICCA DI EFESO.

Nel manoscritto Vaticano greco 93, cartaceo del secolo XIV a fol. 139 v-141 v si trova una ἔκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις κυριακῶν θεμάτων (Inc. Ἐπείπερ πολυέραστος οἶδα τυγχάνει πᾶσιν. Desin. Δευτέραν τὴν ἀναψυχὴν εὖρομεν τῶν λεχθέντων). Il poemetto anonimo in versi politici, non identificato in *Codices Vaticani graeci* I (Roma 1923) p. 106, è opera del protonotario di Efeso Perdicca, su cui v. Krumbacher, *Geschichte der byzantinischen Literatur*², p. 420.

Proprio da questo codice dipende l'edizione principe di Federico Morello, *Expositio thematum dominicorum et memorabilium quae Hierosolymis sunt*, Lutetiae 1620, pp. 1-10, versione latina; pp. 1-10 testo greco secondo la copia fornitagli